

19 Ιουνίου 2014

Αργαλειοί στους Ταξιδευτές Πολιτισμού!

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Οι Ταξιδευτές Πολιτισμού, είναι σύλλογος που ιδρύθηκε από μια ομάδα νέων παιδιών στη Δάφνη, με όραμα και ανιδιοτέλεια και παράγει αξιόπαινο έργο δημιουργώντας μια μικρή κοιτίδα πολιτισμού. Η δουλειά τους φτάνει ως την Biennale της Αθήνας με το Εργαστήριο Αργαλειού και ο σύλλογος αυτός δίνει την ελπίδα ότι αν υπάρχει θέληση όλα μπορούν να γίνουν.

Ο Άρης και ο Κυριάκος, ιδρυτικά μέλη των Ταξιδευτών Πολιτισμού μιλούν στην Πεμπτουσία για την ιδέα δημιουργίας αυτού του ενεργού συλλόγου. «Ήμασταν μια ομάδα φίλων χορευτών ,ψάξαμε να βρούμε τι χρειάζεται για να ιδρύσουμε έναν σύλλογο και με προσωπική εργασία από όλους το πραγματοποιήσαμε λίγο πριν την

Τσικνοπέμπτη του 2011. Τότε έγινε και το πρώτο άνοιγμα προς τον κόσμο. Σκοπός ήταν να βρούμε μια διέξοδο από όσα συμβαίνουν, να περνάμε καλά, να συζητάμε και μέσα στα πλαίσια του συλλόγου να δημιουργήσουμε μερικά εργαστήρια. Ο κόσμος μας αγκάλιασε αμέσως βλέποντας την προσπάθειά μας κι εμείς ήμασταν σε επικοινωνία μαζί του για να δούμε τι ανάγκες υπάρχουν, με τι θα ήθελαν να ασχοληθούν.»

Το ενδιαφέρον όμως είναι πώς προέκυψε αυτό το Εργαστήριο του Αργαλειού που αποτελεί μια ιδιαίτερη προσπάθεια του συλλόγου: «Ο αργαλειός ήταν μια σκέψη που είχαμε από την αρχή αλλά μας φαινόταν αδύνατον να πραγματοποιηθεί. Το μεγάλο μας πρόβλημα ήταν ότι δεν είχαμε αργαλειούς και εκτός από έναν που μας προσέφερε ο δάσκαλος, τους υπόλοιπους τους κατασκεύασε ο Κυριάκος. Είναι αργαλειοί αγγλικού τύπου χωρίς σχέδια ,από φωτογραφίες που βρήκε στο ίντερνετ.»

Γιατί ένας σύγχρονος άνθρωπος να έρθει στο σύλλογο και να ασχοληθεί με τον αργαλειό; Ο δάσκαλος του εργαστηρίου κ. Κώστας δίνει μια δική του εξήγηση για το ενδιαφέρον του κόσμου. «Το να έρθει κάποιος σε ένα σύλλογο για να ασχοληθεί με αργαλειό ή με κάποιου άλλου είδους θέμα που φέρνει τον κόσμο πιο κοντά, είναι μάλλον ανάγκη της εποχής. Φανταστείτε ότι παλιά ο αργαλειός ήταν προσωπική

υπόθεση του κάθε σπιτιού γιατί η κάθε οικογένεια είχε το μαλλί της από τα πρόβατά της κλπ .Τώρα δεν υπάρχει κανείς και αγοράζει τα πάντα.»

Στο ερώτημα είναι αν μόνο στη Ελλάδα έχει χαθεί αυτή η παράδοση, απαντά ότι "σε άλλες χώρες, όπως η Ολλανδία και η Αγγλία , ο αργαλειός είναι δημιουργικό χόμπι. Υπάρχουν σεμινάρια και μαθήματα που πληρώνονται αδρά, ενώ βρίσκεις και πολύ καλά υλικά. Ο κόσμος ασχολείται και γι' αυτό σε αντίθεση με την Ελλάδα υπάρχει εξέλιξη σε αυτόν τον τομέα. Ό, τι έχει να κάνει με την υφαντική και την κλωστοϋφαντουργία στην χώρα μας έχει φθίνει.»

«Σαν εργαστήριο την μεγαλύτερη προβολή που έχουμε εισπράξει ήταν όταν μια εικαστικός, η Φωτεινή Γουσέτη, μας βρήκε μέσω ίντερνετ και θέλοντας να κάνει ένα project στην Ολλανδία ανακάλυψε μια πραγματική ιστορία που είχε γίνει με βάση το Ολοκαύτωμα στα Καλάβρυτα το 1940. Μας ζήτησε να της φτιάξουμε μια κουρελού από 2000 μεταξωτές γραβάτες όπου αυτό ήταν πραγματικό σαν γεγονός. Μετά το ολοκαύτωμα είχε δημιουργηθεί ένας σύλλογος στην Αμερική που συγκέντρωνε τρόφιμα και ρούχα για τους πληγέντες από τους Ναζί. Στην Ελλάδα αυτός που είχε αναλάβει να μοιράσει τα ρούχα και τα τρόφιμα έδωσε σε μια οικογένεια 2000 μεταξωτές γραβάτες. Η γιαγιά της οικογένειας, από τη στιγμή που οι άντρες δεν ζούσαν δεν το έβαλε κάτω και με τις γραβάτες έφτιαξε κουρελούδες. Αυτή η κουρελού που φτιάξαμε εμείς έφτασε στην Ολλανδία στο

Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης όπου εκτέθηκε για δύο μήνες και μετά παρουσιάστηκε στη Biennale της Αθήνας στο παλιό Χρηματιστήριο.»

Το θέμα της εύρεσης δασκάλου ήταν δύσκολο γιατί δεν είναι πολλοί αυτοί που γνωρίζουν το αντικείμενο και έχουν και την διάθεση να το μεταδώσουν και σε άλλους. «Όλοι όσοι είμαστε εδώ έχουμε ασχοληθεί πρώτα με το χορό», εξηγεί ο δάσκαλος στους Ταξιδευτές.» Και χορός είναι και η αγάπη προς την παράδοση η οποία όμως έχει πάρα πολλούς τομείς, την ενδυμασία, το κόσμημα, ήθη, έθιμα κλπ. Εγώ επέλεξα αυτό. Ήθελα πολύ να δημιουργήσω τις δικές μου φορεσιές. Αυτό ήταν το ζητούμενο και μετά ήρθε ένα κομμάτι επαγγελματικό πλέον. Ασχολήθηκα λοιπόν με την κατασκευή των υφασμάτων αλλά όχι με την υφαντική.»

Και επειδή μπορεί να προκαλεί εντύπωση που ένας άντρας ασχολείται με το θέμα του αργαλειού και της κατασκευής των υφασμάτων ο κ. Κώστας επισημαίνει ότι «ιστορικά ο αργαλειός ήταν αντρική υπόθεση πάντα γιατί απαιτεί δύναμη μυϊκή. Έχουμε στην Ελλάδα τον αργαλειό τον χαραρίσιο, όπως λέγεται, έναν αργαλειό όρθιο που έκαναν τις κάπες των βοσκών. Δεν υπήρχε περίπτωση να δουλέψει γυναίκα σε αυτό γιατί απαιτούσε απίστευτη δύναμη. Όμως, επειδή οι άντρες έλειπαν για δουλειές εκτός σπιτιού (χωράφια, ζώα κλπ) η γυναίκα σταδιακά έμπαινε σε αυτό το κομμάτι γιατί κάποιος έπρεπε να ασχοληθεί.»

Πώς έμαθε ο ίδιος την τεχνική αυτή; «Έμαθα επειδή ήθελα. Ξεκίνησα με έναν αργαλειό της γιαγιάς μου, έβαλα επάνω κάποιες κλωστές τις οποίες με βοήθησε η μητέρα μου να προχωρήσω στην αρχή και έπειτα όταν έφυγε πια εκείνη, συνέχισα μόνος μου. Στα πρώτα βήματα το ύφασμα από ένα μέτρο το έκανα πέντε εκατοστά αλλά σιγά-σιγά έμαθα. Στην πορεία επειδή με ενδιέφερε πολύ, βρήκα μερικούς ανθρώπους που γνώριζαν και έκανα κάποια μαθήματα. Αλλά από εκεί και πέρα έμαθα εμπειρικά με την εξάσκηση. **Όσο δουλεύεις, μαθαίνεις. Στον αργαλειό ειδικά στην αρχή γνωρίζεις την τεχνική, τον τρόπο να δουλεύεις, αλλά από ένα σημείο και μετά είναι απαραίτητη η φαντασία.** Ναι μεν παλιά έφτιαχναν τις φορεσιές τους μόνο, όμως πλέον υπάρχει η δυνατότητα να φτιάξεις πολύ μοντέρνα πράγματα, όπως για παράδειγμα κουρτίνες, εσάρπες μέχρι και σουπλά για το τραπέζι. Υπάρχει εξέλιξη του αργαλειού όχι στις τεχνικές αλλά τις χρήσεις και τις εφαρμογές του.»

«Πέρυσι και φέτος ο κόσμος δείχνει ενδιαφέρον να μάθει, αλλά ο αργαλειός απαιτεί πολλή υπομονή και στις μέρες μας δεν υπάρχει. Το να φτάσουμε να υφαίνουμε σημαίνει ότι έχουμε περάσει από έναν Γολγοθά για την προετοιμασία της κλωστής και το στήσιμο του αργαλειού για να δουλέψεις σωστά. Θέλει επιμονή και υπομονή. Αυτό που κάνεις πρέπει να το αγαπάς, αλλιώς το παρατάς εύκολα.»

Μπορεί να είναι δύσκολο το εγχείρημα των Ταξιδευτών όμως και οι υπεύθυνοι του συλλόγου αλλά και ο δάσκαλος είναι αισιόδοξοι. «Ο αργαλειός είναι από τις πιο δύσκολες υποθέσεις αλλά απαιτεί εκτός από το κόστος και την μεγάλη διάθεση, να το υποστηρίξεις. Δεν μπορεί ένας σύλλογος που έχει μόνο αργαλειούς, όταν γίνεται δηλαδή εκμάθηση αργαλειού, να προχωρήσει γρήγορα στην παραγωγή. Γιατί όταν έχεις να κάνεις με μαθητές δεν μπορείς να έχεις πολλές απαιτήσεις. Κάποιοι από αυτούς θα το εγκαταλείψουν και άλλοι θα μείνουν για να το προχωρήσουν. Νομίζω ότι θα το πετύχουμε κι αυτό εδώ στη Δάφνη αρκεί να είναι ενωμένος ο κόσμος κάτι που ευτυχώς συμβαίνει εδώ. Αλλιώς δεν στηρίζονται τέτοιες προσπάθειες.»